

De koets reed weg van de haven en volgde de boulevard die langzaam heuvelopwaarts liep en eindigde bij een hoge muur, versierd met arcaden. In een ervan bevond zich een poort met kolossale deuren die in geval van nood konden worden gesloten. De koets draaide het plein op en Kay zag nu een gebouw dat gevormd was uit op elkaar gebouwde boogconstructies. Tussen de onderste lagen stonden standbeelden van mythische dieren uit de legenden van Aranon, waarvan sommige mensen beweerden dat ze ooit werkelijk geleefd hadden en een enkeling beweerde dat ze nog steeds leefden. Er waren draken en eenhoorns, gevleugelde demonen zoals de serianen, ook wel gevleugelde leeuwmannen genoemd, en arafen, gevleugelde slangenvrouwen. Kay staaarde er gefascineerd naar. Volgens de religie van de Maangod waren het goddeloze wezens en de God-Keizer van destijds had hen vernietigd, ooit, eeuwen geleden, in een legendarische veldslag.

Het rijtuig stopte onder aan het bordes van het keizerlijke paleis. De koetsier klom van de bok en opende het deurtje. Kay stond op, hing zijn zwaard goed en stapte uit. Hij trok aan de mouwen van zijn zilverkleurige, met goudbrokaat versierde mantel en liep de trap op. Bovenaan stond Bairin hem op te wachten. Sinds de Eerste Aisor hem hardhandig uit zijn geboorteplaats had ontvoerd, voelde hij een diepe haat tegen deze man.

‘Fijn dat je zo snel bent gekomen,’ sprak Bairin opgelucht. ‘De God-Keizer wacht vol ongeduld op je.’

Kay begroette de Eerste Aisor met een koele blik en een snelle hoofdknik. Dit werd zijn eerste ontmoeting met de

man die de halve wereld regeerde. Er was niemand in Aranon machtiger dan God-Keizer Azuran. En deze heerser had ervoor gezorgd dat hij acht jaren in een hel had geleefd.

Bairin sloeg bemoedigend zijn arm om Kays schouder en leidde hem verder door de deuropening, de kille gang in. De tederheid waarmee hij dat deed verwarde Kay een ogenblik, toen hervond hij snel weer zijn kalmte en nam hij alles nauwlettend in zich op. Gladde muren van donkergrijs marmer. Een vloer van zwarte tegels, dooraderd met grijs. Schilderingen van gouden manen en sterren op het gewelf. Zijn eigen schaduw, die een grillig patroon over de wanden wierp.

Bairin stopte bij een lift en maakte een uitnodigend gebaar naar Kay. Ze stapten in. Ratelend werd de kooi door slaven omhoog getrokken. Ze passeerden verschillende verdiepingen voordat het gevaarte eindelijk stil bleef hangen en beide mannen konden uitstappen. Bairin leidde Kay verder, totdat ze bij twee enorme, met goud beslagen deuren kwamen waarop de afbeeldingen van een wassende maan stond. Het keizerlijke symbool. Kay gokte dat hier de toegang was tot de keizerlijke vertrekken. Twee forse slaven openden de deuren en lieten hen passeren. Paleiswachten, gekleed in donkerblauwe uniformen met goudborduursel, sprongen in de houding. Bairin liep tussen de haag van wachters door tot voor de troon en knielde neer. Kay volgde zijn voorbeeld, maar voelde zich niet op z'n gemak. Hij wist dat het hem niet toegestaan was de God-Keizer aan te kijken. Pas als Azuran toestemming gaf, mocht hij oogcontact zoeken. Zijn hart klopte in zijn keel, terwijl hij afwachtte. Het leek een

eeuwigheid te duren voordat Azuran de verlossende woorden sprak.

‘Sta op en spreek.’

‘Goddelijke Excellentie, dit is Aisor Kay. Hij is hier om U vanaf nu te dienen,’ sprak Bairin met luide stem.

‘Een prachtig voorrecht, Aisor Kay. Slechts weinigen valt de eer ten deel om erfwachter te zijn.’

Kay boog zijn hoofd. ‘Ik dank U daarvoor, Goddelijke Excellentie.’

Azurans donkere ogen keken Kay indringend aan. Kay slikte ongemakkelijk. Het leek alsof de God-Keizer dwars door hem heen keek en zijn gedachten kon doorgronden, alsof hij zocht naar Kays diepste geheimen. De jonge Aisor ademde diep in en uit en probeerde zich te ontspannen. Hij wilde niet dat Azuran zijn ware gevoelens zou kennen.

Om Azurans mond speelde een gevaarlijke glimlach. ‘Je bent intelligent, misschien zelfs bij het sluwe af. Je zult een goede Aisor zijn.’ De God-Keizer richtte zich tot drie van zijn priesters. ‘Maak hem klaar voor de initiatie.’

Kay keek even verward naar Bairin.

‘Elke Aisor moet die ondergaan. Het ritueel verschilt per persoon. Het hangt af van ...’ Bairin aarzelde een tel, alsof hij de juiste woorden zocht, ‘de behoefte van de Aisor.’

De priesters liepen op Kay toe, namen hem bij zijn onderarmen en voerden hem mee naar een ander vertrek. Kay keek snel even om. Alleen Azuran volgde hen. De aanwezigheid van Bairin zou hem nu zeer welkom zijn geweest.

Kay stond op de drempel van een vertrek dat slechts verlicht werd door kaarsen. Tegen de muren stonden hoge kasten, de schappen gevuld met boeken, kistjes en vreemde artefacten. Op een tafel in het midden stonden karaffen en flesjes, met daarin allerlei kleurige vloeistoffen. De energie die hem overweldigde was koud, onheilspellend en liet hem huiveren. Voor het eerst sinds lange tijd voelde hij angst.

De priesters namen hem zijn zwaard af en duwden hem vervolgens in de richting van een hoge zetel.

Kay voelde de onbedwingbare neiging om weerstand te bieden. Er was iets niet in orde met deze initiatie. Hij keek waakzaam om zich heen, op zoek naar een ontsnappingskans. Plots raakte zijn blik verstrikt in die van Azuran. Kay ontspande zich en liet zich als een willoos slachtoffer in de hypnose meevoeren. De priesters drukten hem in de zetel, vervolgens werden zijn polsen met leren riemen aan de armleuning en zijn enkels aan de stoelpoten vastgebonden. Tot slot gespten ze een brede riem om zijn middel vast. Azuran ging voor hem staan en Kay voelde hoe hij als het ware in zijn herinneringen wroette, op zoek naar iets wat daarin verborgen lag, diep weggestopt in zijn geheugen. Van ver drong Azurans triomfantelijke lach tot hem door. Zijn moeder. Anna. Azuran wist van zijn moeder. Azuran wist alles. Kay spande zijn polsen, worstelde en kromde zijn rug in een poging los te komen. Tevergeefs.

‘Sommigen zijn loyale dienaren vanaf het begin,’ hoorde hij Azuran zacht spreken. ‘Anderen hebben een beetje hulp nodig, zoals jij. Een deel van jouw bewustzijn verzet zich

nog. Het houdt zich vast aan oude herinneringen, die niet meer van belang zijn. Daar gaan we iets aan doen.'

Woede verjoeg de hypnose. Kay keek furieus naar de priesters aan weerskanten van hem. Azuran liep naar een tafel waar een glazen stolp stond en haalde er een klein voorwerp onder vandaan. De God-Keizer draaide zich om naar Kay.